

UZASADNIENIE

Powód (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w P. wniósł o zasądzenie od Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej w W. wniósł o zasądzenie kwoty 405,90 zł odszkodowania z umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej, które zostało nabyte od poszkodowanego. Szkoda stanowiła koszt wynajmu pojazdu zastępczego na czas naprawy uszkodzonego pojazdu.

Pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 25 stycznia 2012 r. uszkodzony został pojazd T. (...) o nr rej. (...), wskutek kolizji, za której zaistnienie odpowiedzialność podnosił kierowca ubezpieczony w zakresie odpowiedzialności cywilnej u pozwanego (niesporne). Na czas naprawy powód wynajął poszkodowanemu pojazd T. (...) na 3 dni. Równocześnie poszkodowany przejął wierzycelność o odszkodowanie z tego tytułu wobec ubezpieczyciela na powoda (arkusz naprawy – k. 19, dokument – k. 20, protokół – k. 24, cennik – k. 36, umowa najmu – k. 35, 37 – 39, oświadczenie – k. 40, 41, zeznania świadka W. K. – k. 92 – 93).

W dniu 6 marca 2012 r. powód wystawił fakturę VAT tytułem wynajmu pojazdu zastępczego w okresie od 31 stycznia 2012 r. do 3 lutego 2012 r. (za 3 dni) na kwotę 959,40 zł. (faktura – k. 34). Pozwany pokrył z tej kwoty 553,50 zł (decyzja – k. 25). Średnia stawek czynszu najmu wypożyczalni lokalnych w czasie wynajmu wynosiła 140 zł brutto. Rynek wypożyczalni lokalnych nie jest dużym rynkiem. Firmy wypożyczające pojazdy przy hotelach i lotniskach działają także poza tymi miejscami, stawki są jednak jednakowe niezależnie od miejsca realizacji najmu. Różnica między wypożyczalniami lokalnymi a wypożyczalniami sieciowymi wynosi około 50 % stawki. Stawka zastosowana przez powoda występowała także u innych wypożyczalni sieciowych (opinia biegłego M. N. – k. 106 – 124, 169 – 170).

Powołany wyżej stan faktyczny sąd ustalił w oparciu o określone wyżej dokumenty, które co do wskazanych okoliczności nie budziły wątpliwości co do wiarygodności. Zeznania świadka były spójne, logiczne, konsekwentne.

Opinia biegłego M. N. jest w pełni wiarygodna, spójna, logicznie i w sposób przekonywujący uzasadniona. Należy zwrócić uwagę, iż biegły rozwinął stanowisko w opinii ustnej, w której dokonał oceny rynku szerszej niż tylko w zakresie wypożyczalni lokalnych. Zwrócił uwagę, iż nie ma znaczenia w zakresie wysokości czynszu najmu to, że wypożyczalnie usytuowane są na lotniskach, bądź przy hotelach, zwrócił uwagę także na wypożyczalnie sieciowe. W ocenie sądu nie ma podstaw zatem aby przy ocenie rynku najmu pojazdów dokonywać kategoryzacji wypożyczalni. Rynek ten należy oceniać globalnie.

Sąd zważył, co następuje:

Roszczenie było zasadne w całości – tj. w zakresie kwoty 405,90 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 14 kwietnia 2012 r. do dnia zapłaty.

Roszczenie powoda ma swoją podstawę w normie art. 822 § 1 k.c. w zw. z art. 509 § 2 k.c. Powód nabył wierzycelność ze wszystkimi prawami o odszkodowanie wobec pozwanego. Zgodnie z powołanym przepisem przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Roszczenie powoda znajduje nadto podstawę w normie określonej w art. 34 ust. 1 Ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2003 r. Nr 124 poz. 1152 ze zm.).

W sprawie nie było sporu co do czasu najmu jako mieszczącego się w czasie naprawy, co do celowości najmu. Spór stron dotyczył uprawnienia osoby działającej w imieniu powoda przy zawieraniu umowy najmu, jak też rynkowości stawki czynszu najmu.

Odnosząc się do owego pierwszego zarzutu wskazać należy, iż okazał się on nieuzasadniony. Mimo braku dokumentu pełnomocnictwa nie można uznać, iż P. P. nie był uprawniony do działania w imieniu powoda. Jak wynika z dokumentu z k. 20 był on pracownikiem powoda i wobec dalszych czynności, wykonania umowy, dochodzenia roszczenia przez powoda uznać go należy za jego pełnomocnika. Zwrócić należy uwagę, iż pełnomocnictwo do działania w imieniu innej osoby poza wyjątkowymi wypadkami, które w niniejszej sprawie nie zachodziły, nie musi być udzielane w szczególnej formie, w tym zawsze w formie pisemnej. Zgodzić się należy z poglądem Sądu Apelacyjnego w Katowicach wyrażonym w wyroku z dnia 03.07.1992 r., I ACr 323/92, OSA 1993/7/47, że pełnomocnictwo można udzielić również w sposób dorozumiany (konkludentny), chyba, że powinno być udzielone w formie szczególnej. Zwrócić należy w tym miejscu uwagę też na orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 8 maja 2003 r., II CKN 46/01 wydanego wprawdzie na gruncie reprezentacji osoby prawnej, jednakże sąd zajął się tu problematyką takiej formy udzielenia pełnomocnictwa. Otóż z wyroku tego, który sąd orzekający w pełni podziela wynika, że można też uznać, że dopuszczalne jest udzielenie pełnomocnictwa w sposób dorozumiany. Za szczególny wypadek dorozumianego pełnomocnictwa uznać należy umocowanie płynące z przydzielenia kompetencji wynikających ze struktury osoby prawnej dla osób zajmujących się określonymi sprawami w określonej jednostce strukturalnej tej osoby prawnej. Zatrudnienie w strukturze osoby prawnej pracownika na określonym stanowisku (np. przedstawiciel handlowy) wiąże się z udzielonym - w sposób wyraźny lub nawet tylko dorozumiany - umocowaniem do dokonywania określonych czynności prawnych w imieniu pracodawcy. Tego rodzaju pełnomocnictwo musi być odróżnione od upoważnienia do wykonywania czynności faktycznych, które nie jest równoznaczne z pełnomocnictwem do czynności prawnych. Cechą charakterystyczną działań podejmowanych przez pracowników, którym przez fakt zatrudnienia na określonym stanowisku w strukturze osoby prawnej przysnaje się upoważnienie do dokonywania w ramach ich kompetencji czynności prawnych z osobami trzecimi, jest powtarzalność tych działań.

Należy przy tym wziąć pod uwagę przede wszystkim odbiór zewnętrzny działania takiej osoby, bowiem ustanowienie pełnomocnictwa jest także oświadczeniem woli, do którego stosować należy ogólne reguły jego składania. Zgodnie z art. 60 k.c. z zastrzeżeniem wyjątków przewidzianych w ustawie, wola osoby dokonującej czynności prawnej może być wyrażona przez każde zachowanie się tej osoby, które ujawnia jej wolę w sposób dostateczny, ale również przepis art. 65 § 1 k.c. Zgodnie z tym drugim przepisem oświadczenie woli należy tak tłumaczyć, jak tego wymagają ze względu na okoliczności, w których złożone zostało, zasady współżycia społecznego oraz ustalone zwyczaje. Ocenic należy przy tym, jak zachowanie może być rozumiane w odbiorze zewnętrznym. Jeśli powód, który w ramach swojej działalności gospodarczej zajmuje się najmem pojazdów, wyposaża swojego pracownika, czy też współpracownika w formularze umów, dokumentów związanych z umową, jego działanie akceptuje, umowa zostaje wykonana, to jego zachowanie należy traktować jako udzielenie pełnomocnictwa. Na zewnątrz też osoba ta będzie traktowana jako jej pełnomocnik. Trudno wymagać, zwłaszcza w czynnościach typowych u danego przedsiębiorcy (a najem pojazdu i nabywanie wierzycielności z tego tytułu, w firmach tego typu, co powoda jest to jego bieżąca działalność), aby jego pracownicy, osoby współpracujące zawsze musieli przedstawić pełnomocnictwo w formie pisemnej. Powodowałoby to istotne zakłócenia w obrocie gospodarczym, w szybkości tego obrotu i byłoby podejściem formalistycznym. Trudno wymagać, aby przy każdej czynności, którą podejmuje przedsiębiorca i która jest związana z jego przedmiotem działalności i posługuje się osobami trzecimi – aby dysponowali oni pełnomocnictwem pisemnym. Takiego wymogu w przepisach prawa brak, zaś obrót gospodarczy wytworzył mechanizmy aby właśnie uznawać takie osoby za pełnomocników, gdzie pełnomocnictwo jest udzielane przez mocodawcę w sposób dorozumiany, w oparciu o przyznanie atrybutów, którymi posługuje się dana osoba przy podejmowaniu określonych czynności.

Jeśli chodzi o stawkę czynszu najmu zwrócić uwagę należy, iż poszkodowany nie ma obowiązku poszukiwania najtańszych ofert występujących na rynku, wystarczy, że stawka z umowy, którą zawrze mieści się w granicach stawek występujących na rynku, niezależnie czy jest to stawka w dolnych, czy też górnych granicach. Jak wynika

z postępowania dowodowego stawka zastosowana przez powoda występowała na rynku. Tym samym żądanie było zasadne na podstawie art. 822 § 1 k.c., 361 § 1 k.c. w zw. z art. 509 § 1 k.c.

O odsetkach sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c. według wysokości ustawowej. Ich termin początkowy naliczania uzasadniony był na podstawie art. 817 § 1 k.c.

O kosztach sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c.

W pkt III sąd orzekł na podstawie art. 113 ust. 1 Ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych.

ZARZĄDZENIE

(...)